

EMİR SULTAN HAZRETLERİ

PEYLİL ARSLAN

EMİR SULTAN HAZRETLERİ

VEYSEL AKKAYA

aden
çocuk

EMİR SULTAN HAZRETLERİ

VEYSEL AKKAYA

aden
çocuk

© İlkharf Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 33723

Veysel Akkaya
Emir Sultan Hazretleri

Yayın Yönetmeni:
Serdar Çelik

Resimleyen:
Murat Tanhu Yılmaz

Kapak Tasarımı ve Mizanpaj:
Faruk Güney

2. Baskı: 2020
ISBN: 978-605-5094-61-4

Baskı-Cilt:
İmak Ofset
Akçaburgaz Mah. 137. Sok.No: 12 Esenyurt / İSTANBUL
Sertifika No: 45523

Genel Dağıtım:
ADEN YAYINEVİ
İkitelli O.S.B. Mh. Milas Cd.
İş Batı İş Merkezi No:29/12 Başakşehir / İstanbul
Tel: +90 212 511 28 11 • Fax: +90 212 511 28 12
www.adenkitap.com • info@adenkitap.com

*Aden Yayınevi, İlkharf Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.'nin
markasıdır.*

VEYSEL AKKAYA, Yrd.Doç.

1973 yılında Kayseri'nin Yahyalı ilçesinde doğdu. 1996 yılında Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi'nden mezun oldu. Halen İstanbul Sabahattin Zaim Üniversitesi, İslami İlimler Fakültesi'nde Tasavvuf Anabilim dalı öğretim üyesidir.

Eserleri; İdris Fası, Takva Yolculuğu Umre, Sufi Gözüyle Hac ve Umre, Hadis ve Hadiselerin Diliyle İbadet Serisi (Namaz, Oruç, Hac, Zekat), Şeyhi Ekber İbni Arabi' de İdris Peygamber, Haccı Yaşayanlar, Kabe ve İnsan, Hidayet Rehberi, Hikayelerle Namaz Sureleri ve Duaları, Haccın Sırları, Canım Peygamberim, Evliyaullahtan Hac Hikayeleri, Alemlere Rahmet Hz. Muhammed (s.a.v.)' in Hayatı, Genç Sahabiler ve Peygamberimiz, Resulullah' ın Dilinden Ticaret, Hikayelerle Namaz Sureleri, Genç Sahabiler, Namazı Yaşamak.

Serinin Kitapları
Eyyüb Sultan
Ahmed Yesevi
Hacı Bayramı Veli
Aziz Mahmud Hüdâyî
Emir Sultan
Seyyid Abdulkadir Geylani
Mevlânâ Celâleddîn Rûmî

EMİR SULTAN HAZRETLERİ

Zeynep uyandığında çok heyecanlıydı. Annesi Fâtımâ Hanım, onu bu şekilde görünce sordu:

- Ne oldu kızım? Yoksa bir rüyâ mı gördün?
- Anne, rüyâmda sen de vardın.
- Ne yapıyordum peki?

— Babam, Hasan ve seninle birlikte çok güzel bir tepedeydik. Her taraf yemyeşildi. Sen Bursa’da olduğumuzu söylüyordun. Sonra büyük bir avludan içeri girerek, bir velinin kabrini ziyâret ettik. İsmini söylediler ama bir türlü hatırlayamıyorum...

— Belki biraz sonra hatırlarsın. İyi düşün kızım. Bu bizim için bir işâret olabilir. Hep birlikte o büyük insanı ziyâret etmeyi çok isterdim.

- Rüyam gerçek mi olacak yani?

— Neden olmasın kızım? Allah Teâlâ bazen kullarına rüyâ ile işâretler verir.

— O zaman Anneciğim, Bursa'daki Allah dostlarını söyle, bakalım aklıma gelecek mi?

— Akbıyık Sultan, Geyikli Baba, Muhammed Üftâde, İsmâil Hakkı Bursevî, Emir Sultan.

— İşte sonuncusu anne! Son söylediğin kişi gibi geldi bana. İsmi bir daha söyler misin?

— Emir Sultan.

— Kimdir, nasıl biridir anne?

— Ah kızım, o büyük veliyi nasıl tanıtsam ki sana? Ben lise yıllarında, ödev olarak onun hayatı hakkında bir araştırma yapmıştım.

— Aklında kalanları anlatır mısın? Sonra da ziyaretine gideriz, tıpkı rüyâmda olduğu gibi.

— Hasan'ı da çağır kızım, ikinize birlikte anlatayım.

— Tamam olur anne. Zeynep, kardeşi Hasan'a rüyasından bahsedince çok mutlu oldu, annesinin yanına geldi ve:

— Anne, kardeşim güzel bir rüyâ görmüş, kimmiş bu veli anlat da dinleyelim.

- O Bursa'ya sonradan gelmiş.
  - Nereden gelmiş?
  - Medîne-i Münevvere'den... Rasûlullah aleyhisselâtu vesselâm Efendimiz'in şehrinden.... Rüyâsında aldığı bir emir üzerine gelmiş. Aslında Orta Asya şehirlerinden Buhârâ'da 1368 yıllarında doğmuş.
- Asıl adı Muhammed, lakabı da Şemseddîn imiş. Hz. Hüseyin Efendimiz'in soyundan geldiği için Seyyid Emir Buhârî diye bilinirmiş.
- İlim sahibi ve Kübrevî tarîkatinden olan babası Seyyid Emir Külal, tanınmış bir veli imiş. Emir Sultan, yedi yaşında iken annesi vefât ettiği için öksüz büyümüş.

Babası evlenmeyerek, üç çocuğunun eğitimi ile meşgul olmuş. Emir Külâl, oğlunun ileride büyük bir insan olacağını sezmiş. Ona dini ilimleri güzelce öğretmiş, Allah ve Peygamber aşkını aşılamış.

Ayrıca mesleği olan çömlekçiliği de öğreterek sanat sahibi yapmış. Emir Sultan, daha genç yaşta parmakla gösterilen biri olmuş.

Ahlâkı, edebi, insanlara yardımı, ibadetlerinde titizliği, Kur'an ve sünnete uygun yaşantısı ile dikkat çekmeye başlamış. Geceleri kalkıp Kur'an okuyor, ibâdet ediyor ve zikir yapıyor, gündüzleri ise ilim öğreniyormuş. Çömlek işinde de babasına yardım ediyormuş.

Günlük hayatından Kur'an okumaya ve namaza ayrı bir önem veriyormuş. Daha o yaşlarda, duâları kabul olmaya ve kendisinden olağanüstü haller belirmeye başlamış. Babası bir defa ona şöyle öğüt vermiş:

“Oğlum! Peygamber Efendimizi, anandan, babandan daha çok sevmelisin.

Onun soyundan geldiğin için öğrenme.

Ağzından hiç yalan çıkmasın.

Her günü ömrünün son günü gibi tamamlamaya çalış.

Dini ilimleri öğrenmekte aslâ üşenme.

Aksakallı olup yaşlansan da, düşmanla cihâdı bırakma.

Selâm vermeden hiç bir topluluğa girme.

Nikahsız bir kadınla oturma.

Kur'ân-ı kerîm ve hadîs-i şerîfler rehberin olsun.
Oğlum! Hayat senin için bir okuldur.
İyiliğe koş, kötülükten kaç.
En büyük silâhın, Allah Teâlâ'ya yaptığın duâdır.
Bunu aslâ unutma!..”

Emir Sultan babasının öğütlerini kendine prensip edinmiş.

Zeynep:

— Ne güzel Anne.

— Evet kızım, aslında bunlar hepimizin yapması gereken şeyler.

— İnşaallah biz de yapmaya çalışırız.

— Emir Sultan babasının öğütlerini iyice öğrenip, uygulamaya koyulmuş.

— Ona niçin “Emir” deniyor?

— Güzel ahlâkı, olgun davranışları ve Peygamber Efendimiz'in torunu Hz. Hüseyin'in soyundan geldiği için, yani seyyid olduğu için kendisine "Emîr" lakabı verilmiş. On sekiz yaşlarında iken babası vefat etmiş. Emir Sultan ile bu kez, babasının yakın dostlarından biri olan Seyyid Îsâ hazretleri ilgilenmiş. Onun manevi olgunluğa erişmesi için terbiyesi ile meşgul olmuş. Emir Sultan aynı zamanda çömlekçilik işi ile uğraşarak ailenin geçimini sağlamış. Yirmi yaşlarına geldiğinde, artık tam yetişmiş bir Allah dostu olmuş. Hayatını öyle güzel değerlendirmiş ki, genç yaşında Allah'ın sevgili kulları arasına giren nadir insanlardan biri olmuş.

— Şimdiki gençler aklıma geldi anne. Onlar oyun, eğlence, internet ile vakit öldürüyorlar.

— İyi insan olmak bunlarla değil, dini bilgileri öğrenmek, ibâdet ve güzel ahlakla mümkün. Emir Sultan'a bir gece rüyâsında Medîne'ye gitmesi ve dedesi Rasûlullah aleyhisselâtü vesselâm Efendimiz'i ziyâret etmesi bildirilmiş. Buna çok sevinen Emir Sultan'ın gönlüne, Peygamber Efendimiz'i ziyâret aşkı düşmüş. Mübârek beldeye gitmek için hazırlıklarını tamamlamış. Başta Seyyid Îsâ hazretleri

olmak üzere yakınları ve dostlarıyla vedâlaşarak hac kervanıyla Buhara'dan ayrılmış.

Haccını yaptıktan sonra Medîne-i Münevvere'ye, çok sevdiği Peygaber Efendimizi ziyârete gitmiş. Medîne'ye kavuştuktan sonra, Rasûlullah aleyhisselâtu vesselâmın mübârek kabrine yakın bir yerlere yerleşmeye niyet etmiş. Ancak varlıklı bir kimse olmadığından kalacak yer bulamamış.

Bir arkadaşından Medîne'de peygamber soyundan olanların kalması için, hayırseverler tarafından yapılan bir bina olduğunu öğrenmiş. Doğruca oraya giderek binada kalanlara selam vermiş ve kendisini tanıtmış. Fakat onlar "seyyid" olduğuna kanaat getiremedikleri için, Emir Sultan'ı yanlarına almak istememişler. Hatta içlerinden biri: "Seyyid olduğunu burada kimse bilemez. Peygamberimizin soyundan geldiğini nereden anlayacağız, bize bunu nasıl ispatlayacaksın?" diyerek ona çıkmış. Emir Sultan şu karşılığı vermiş:

— Ben burada Allah'ın garib, kimsesiz bir kuluyum. Kimse beni tanımaz. Başka bir çarem yok. Bunu size ancak Peygamber Efendimiz'in huzurunda ispatlayabilirim.

— Nasıl yani, orada bir şahid mi var?

— Benim teklifim, mübarek kabri başında, dedemiz olan Efendimize selam verelim. Hangimizin selâmına cevap verirse, onun gerçek seyyid olduğu ortaya çıksın.

Bu teklif orada bulunan seyyidler çok şaşırtmış. Fakat olacakları da merak ediyorlarmış. Bulundukları evden Rasûlullah Efendimizi tek tek selamlamaya başlamışlar. Ancak Peygamberimiz hiç birine cevap vermemiş. En sonunda Emîr Sultan büyük bir samimiyetle: “Esselâmü aleyke, ey dedeciğim!” diye selam vermiş. Orada bulunanlar acaba bu gencin iddiası doğru çıkacak mı? diye dikkatle bekliyorlarmış. Zeynep:

— Anne ben de çok heyecanlandım. Peki Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem ne buyurmuş?

— Rasûlullah aleyhisselam o mübârek sesiyle karşılık vermiş: “Ve aleyküm selâm ey oğlum!”... Böylece Emir Sultan’ın samîmî bir seyyid olduğu ortaya çıkmış. Oradakiler yaptıklarından çok utanmışlar. Emîr Sultan’ın Peygamber Efendimiz’in izini daha iyi takip ettiğini anlamışlar.

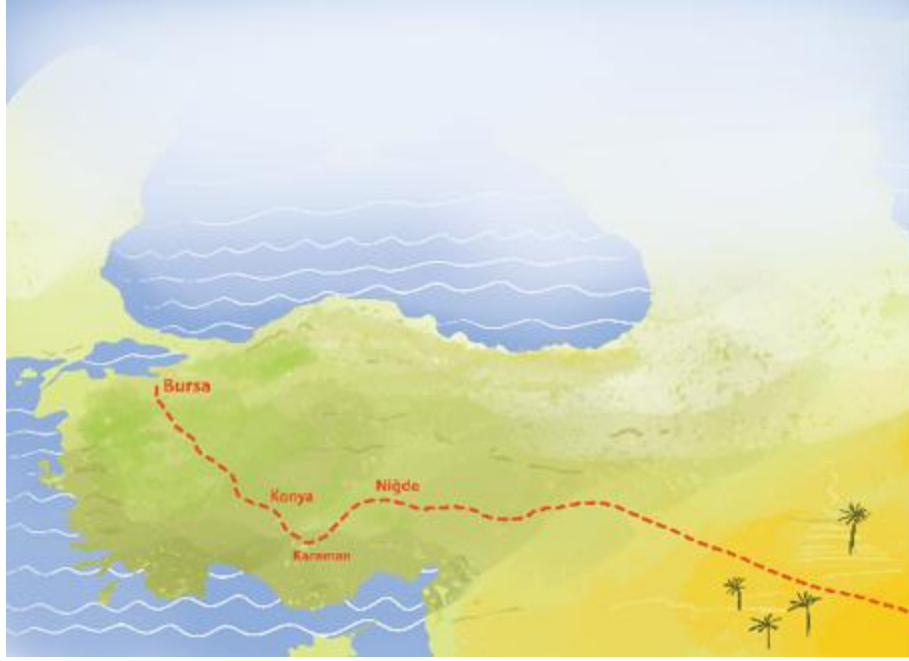
— Peki neden utanmışlar anne?

— Emir Sultan’ı kaldıkları binâyâ buyur etmemekten. Bunun üzerine ondan af dilemişler ve içeri buyur etmişler.

— Peki anne, Emir Sultan o güzel şehri bırakıp, neden Bursa’ya geldi ki? Ben olsam Efendimize bu kadar yakinken ayrılmak istemezdim.

— Kızım ne güzel düşünüyorsun. Emir Sultan da başta ömrünün sonuna kadar kalmak niyetindeymiş. Ancak bir gece rüyâsında Peygamber Efendimiz ve soyundan geldiği dedelerinden, Hz. Hasan ve Hüseyin’in babası Hz. Ali’yi görmüş. Hemen büyük bir saygı ile huzurlarında diz çöküp oturmuş.

Hız. Ali ona: “Oğlum! Sana Yüce Allah tarafından deden Rasûlullah aleyhisselâtu vesselâm’ın sünnetlerini takvâ yoluyla öğretmen için Rum iline (o zaman Anadolu’ya bu isim veriliyordu) gitmen işâret edildi. Sen yola çıktığında önünde, nûrdan üç kandil belirecek. O kandiller nerede gözünden kaybolursa orada kalacaksın. Mezarın da orada olacak.” demiş. Hasan sordu:

— Anne Peygamberimiz aleyhisselâtu vesselâmın sünnetini takvâ üzere öğretmek ne demek?

— Yani Kur’ân’ı, Rasûlullah Efendimiz’in ahlâkını, yaptığı davranışları, ibâdetini, insanlarla ilişkilerini, sözlerini güzelce öğrenip onları yaşamak. Onun izinden hiç ayrılmamak. İnsanları da bu şekilde yetiştirmek. Emir Sultan’ın görevi bu idi. Evet, Emîr Sultan’ın rüyâsından uyanınca uzun bir süre kendisine söylenenleri düşünmüş. “Medîne’de olmak güzel, ama İslâm’ı insanlara anlatmak için emre uymak daha güzel. Hem Efendimiz sahabilerini de uzak yerlere tebliğ için göndermişti” diyerek hazırlıklara başlamış. Bazı dostları ile yola çıktığında, rüyâsında söylendiği gibi, önünde nurdan üç kandil belirmiş. Zeynep sordu:

— Anne bu kandiller hep onunla birlikte mi oldu? Ve gerçekten var mıydı?

— Bu Osmanlı tarihinde önemli bir olay kızım. Allah isterse dostlarına farklı şekilde ikramlarda bulunur. Bunun örnekleri peygamberlerin ve sahabilerin hayatında da var. Meselâ Tufeyl adında çok bilgili biri Müslüman olup, Peygamber Efendimiz'den İslâm'ı öğrenince, Rasûlullah (s.a.v.) onu kavmine İslam'a davet için görevlendirmiş. Bunun üzerine:

— Yâ Rasûlullah! Benim halkım sözüme değer verir, sözümünden dışarı çıkmaz. Gideyim, onları da İslâm dinine davet edeyim. Sizden ricam duâ ediniz de, Allah benim için bir işâret versin! Bu işâret davet ederken benim yardımcım olsun. Bunun üzerine Rasûlullah Efendimiz:

— Ey Allahım! Onun için bir işâret yarat! diye duâ etti.

Tufeyl yola koyuldu. Karanlık bir geceydi. Halkın oturduğu tepeye yaklaştığında alnında etrafı aydınlatan bir ışık belirmiş. Tufeyl;

— Allahım! Bu ışık alnımdan başka bir yerde parlasın, diye duâ edince O anda alnındaki ışık Tufeylin elindeki asaya geçmiş. Orada bulunan herkes bu olağanüstü durumdan çok etkilenmişler. İsteği kabul olan Tufeyl, onları İslam'a davet etmiş. Önce babası sonra da bütün halk zamanla İslam'la şereflenmiş. Hasan söz aldı:

— Gerçekten ilginç anne. Demek ki, Allah kullarına ne işâretler veriyor.

— Tabiki, oğlum. Emir Sultan da önündeki kandillerin kılavuzluğunda aylarca yol almış. Irak üzerinden Anadolu'ya geçmiş. Sonunda Osmanlı topraklarına girmiş. Karaman, Niğde, Kütahya ve İnegöl üzerinden Bursa'ya ulaşmış. O zamanlar Yıldırım Bayezid Osmanlı sultanıymış. Bursa'ya ulaşınca önündeki üç kandil, bir pınar başında durmuş ve sönerek kaybolmuş. Bunun üzerine Emir Sultan yanındakilere: “Ey kardeşler, bizim ömrümüzün kandili bu şehirde sönecek. Makamım bu şehir olacak” demiş. Emir Sultan Bursa'ya hakim olan bu yere yerleşerek, halkı Peygamber Efendimiz'in sünnetine uygun bir hayat

yaşamaları için davete başlamış. O zaman Bursa, Osmanlı'nın başkenti imiş. Pâdişah ise Yıldırım Bâyezid Han imiş.

Şehirde Somuncu Baba adıyla bilinen şeyh Ebû Hâmîdüddin Aksarâyî gizlilik içinde hayatını sürdürüyormuş. Ankara'nın mânevi büyüklerinden meşhur Hacı Bayram Velî de, şeyhi Somuncu Baba ile birlikte imiş. Emir Sultan, örnek ahlâkı, dünyalık şeylere değer vermemesi, daha çok âhîret için çalışıp ibâdet etmesi, günahlardan kaçınması, insanların sıkıntılarını gidermesi ile kısa sürede tanınmaya başlamış. Bu genç veliyi duyan ziyaretine geliyormuş. Gün geçtikçe sohbetlerine katılanlar çoğalmış. Sohbetlerine gelenleri gönül eğitiminden geçirmeye başlamış.

— Gönül eğitimi ne oluyor anne?

— Oğlum, Allah dostları insanların gönüllerine seslenirler. Onları sevgi ile eğitirler. Onların sohbetine katılanların iç dünyaları aydınlanmaya başlar. Emir Sultan böylece görevine devam ederken, giderek şehrin en çok saygı gören şahsiyetlerinden biri haline gelmiş. Âlimler ve şeyhler arasında saygı duyulan birisi olmuş. Zamanın Bursa kadısı,

büyük bilgin Molla Fenârî de ona hürmet gösterenler arasındaymış. Zeynep sordu:

— Anneciğim, peki Emir Sultan burada evlendi mi?

— Hem de pâdişâhın kızı Hundî ile.

— Bu nasıl olur? Önce Orta Asya sonra Medîne’den gelip, Osmanlı pâdişâhının kızını almak. Gerçekten büyük bir olay.

— Emir Sultan’ın büyüklüğünü şehirde duymayan kalmamış. Tabii ki, sarayda da duyulmuş. Herkes bu genç veliyi konuşuyormuş. O sıralarda Yıldırım Bâyezid’in kızı Hundî Sultan, bir gün rüyâsında Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellemi görmüş. Efendimiz ona: “Oğlum Muhammed Buhârî ile evlen!” buyurmuş. Tabi pâdişâh savaştaymış. Hundî Sultan edep ve hayasından önce rüyâsını kimseye anlatmamış. Ancak aynı rüyâ tekrarlayınca, olaydan haberi olup olmadığını öğrenmesi için, güvendiği bir yakınını Emir Sultan’a göndermiş.

Emir Sultan manen Peygamber Efendimiz’in emriden haberi olduğunu söylemiş. Böylece Pâdişâh’ın hanımı Vâlîde Sultan’ın izniyle, Emir Sultan ve Hundî Fâtîma Sultan’ın evlenmelerine karar verilmiş. Hundî Sultan kendi el işlemesi gömlek ve çamaşırları harem ağası ile Emir Sultan’a göndermiş.

Emir Sultan ise o sırada mangalı yakmış ve talebeleri ile ders yapıyormuş. Harem ağası içeri girip; “Vâlîde Sultan’dan diyerek... bohçayı Emir Sultan’a vermiş. Emir Sultan da onlara duâ etmiş. Âdete göre onun da hediye vermesi gerekiyormuş. Ancak verecek bir şeyi yokmuş. İçinden Allah’a duâ etmiş ve bohçadan bir mendil çıkarmış, mangalda yanan közleri içine koyarak, mendili kapatmış. Harem ağasına gülümseyerek: “Biz fakir dervişlerin sultanlara hediyesi, ancak böyle köz parçaları olur, kabul etmenizi arz ederim” demiş. Harem ağası olanları Vâlîde Sultan ve kızına anlatarak mendili uzatmış. Mendili açtıklarında, kor parçalarının elmasa dönüştüğünü görmüşler. Zeynep:

— Bu nasıl olur anne?

— Peygamberler'in mûcizelerini çok okumuşsundur. Bu da Peygamberlerin yolundan giden Allah dostlarının kerametleridir. Onlar Allah'a duâ ederler, Allah da onların duâlarını geri çevirmez ve bu tür olağanüstü olaylar meydana gelir. Bunlar o kişilerin elinde değildir. Onlar Allah'tan dilekte bulununca, Yüce Allah sonsuz gücü ile bunları yapar. Neyse kızım, sonunda nikâhları kıyılmış. Nikâh haberi, Edirne'de Pâdişâh'a ulaşınca, Yıldırım Bâyezid olayların iç yüzünü bilmediği için, kendinden izinsiz yapılan nikaha çok kızmış. Tez elden, her ikisinin başının getirilmesini emretmiş. Bu iş için Süleyman Paşa komutasında kırk asker göndermiş. Süleyman Paşa Vâlide Sultan'a, Pâdişâh'ın emrini bildirmiş. Ancak kızı ve damadının ölmesini istemeyen Vâlide Sultan, onları teslim etmemiş. Süleyman Paşa'nın baskın yaparak, onları öldüreceği haberini alınca da çok korkmuş. Onu bu şekilde gören Emir Sultan, olup biteni öğrenince, hep birlikte kendilerini savunmaktan başka çareleri kalmamış.

Emir Sultan, Allah'a duâ ederek yardım istemiş. Vâlide Sultan'a kendisinin ok ve yayını vererek, sarayı kuşatan askerlere doğru atmasını söylemiş. O da ok atmasını

bilmediği için oku kirişe koymuş. Pencereden askerlere doğru öylesine bırakınca, kırk asker de yaralanarak oradan kaçmışlar. Vâlide Sultan bir okla kırk askerin yaralanmasına hayret etmiş. İçinden “İşte Emir Sultan’ı Allah’ın koruduğuna bir işâret daha” demiş. Oku neden kendisinin attığını öğrenmek isteyince Emir Sultan: “Eğer oku biz atmış olsaydık, hem o askerlerin, hem de Osmanoğullarının nesilleri helâk olurdu. Onun için bu işi size yaptırarak.” demiş.

Olayı öğrenen büyük âlim Molla Fenârî, pâdişâha bir mektup yazarak, işin iç yüzünü anlatmış. Emir Sultan’ın bir Allah dostu olduğunu ve bu işi kendiliğinden yapmadığını açıklamış. Sonra da:

“Pâdişâh’ım ben her şeyi size anlattım. Eğer bir daha onun başını kestirmek için asker gönderirseniz, bütün vatanın felâketi olacağından şüphemiz yoktur. Son ferman sultânımızdır.” diye eklemiş. Hasan:

— Peki anne Yıldırım Bayezid nasıl karar vermiş?

— Padişah olanlar üzerine bir şey yapmamış. Bursa’ya dönüştü kendisini karşılamaya gelen halkın arasında, nur yüzlü bir genç olan Emir Sultan dikkatini çekmiş. Çünkü o Macarlarla savaşta iken kendisine yardım eden genç imiş.

- Ne yardımı yapmış anne?
- Yıldırım Bâyezîd savaşta yaralanmış. O sırada yaralıları tedâvi eden bir genç görmüş. Bu Emir Sultan'dan başkası değilmiş. Zeynep:
- Anne, Emir Sultan Bursa'da değil miydi?
- Evet kızım.
- Peki bir anda oraya nasıl gitti?
- Bu Allah'ın veli kullarına yardımı ile olur. Allah isterse onları dünyanın öbür ucundaki bir kişiye yardıma gönderir. Şeytan bile hızlı hareket edebiliyor da, Allah dostu neden hızlı gidemesin kızım?
- Doğru söylüyorsun anne. Şeytan Allah düşmanı, Allah ona hızlı hareket izni veriyor. Dostlarına daha çok imkan verir herhalde.
- Evet, Pâdişah Emir Sultan'dan yardım istemiş. Emîr Sultan cebinden bir mendil çıkarıp; "Pâdişâhım, sizin yaranızı da bu mendil ile sarayım" demiş. Yıldırım Bâyezîd yarası iyileşince kolundaki mendilin, hanımının nişanlı iken, kendisine hediye ettiği mendilin yarısı olduğunu fark etmiş. Yaraları saran askerin, yanına getirilmesini emretmiş. Fakat onu bulamamışlar. Pâdişah şimdi onunla göz gözeymiş. Niğbolu Kalesi'ne yapılan hücumda, kale kapılarını açanın da aynı genç olduğunu hatırlayınca onu yanına çağırarak sormuş:

— Yaramı sardığın mendilin diğer yarısını ne yaptın?

Emir Sultan mendilin diğer yarısını cebinden çıkarıp göstermiş ve:

— “Ben damadınız Muhammed Şemseddîn” demiş. Yıldırım Bâyezîd Han atından inerek onunla kucaklaşmış ve sevinç gözyaşlarını tutamayarak ağlamış.

Yıldırım Bâyezid damadı olan Emir Sultan’a, devlet işi teklif etmiş. Ancak o buna rağmen devlet işiyle değil, kendisine verilen görev gereği insanları Allah yoluna davet etmekle meşgul olmuş.

Hasan sordu:

— Anne merak ettim, Emir Sultan nasıl biriymiş?

— Aklımda kaldığı kadarıyla uzun boylu, güzel yüzlü, ve sakallı imiş. Sakalları çok sık değilmiş. Başında yeşil sarığı varmış. Osmanlı döneminde seyyidler yeşil sarık kullanırmış... Biz kaldığımız yerden devam edelim. Yıldırım Bâyezid, Niğbolu’da elde edilen ganimetlerle bir câmî yaptırmak istemiş. Yapılan incelemeler sonucu bu günkü Ulu Câmii’nin yeri seçilmiş. Arsa sahipleri ile anlaşarak paraları ödenmiş. Ancak bir ihtiyar kadın, içinde evi bulunan arsasını satmak istememiş. Durum padişaha iletilmiş. İslâm’a göre

kadının rızâsı olmadan arsayı almak mümkün olmadığından, bir şey yapamamışlar. Devlet büyükleri toplanmış, tek çâre olarak Emir Sultan’a başvurmaya karar vermişler. Yıldırım Bâyezid, Emîr Sultan’a durumu söyleyince o sadece: Sultanım, her işin gerçekleşeceği bir vakit var” demiş. Kadın o gece rüyâsında öbür âlemi görmüş. Herkes Peygamber Efendimiz’den şefâat umarak Cennet tarafına gidiyormuş. İhtiyar kadın ise, yürümeye gücü olmadığı için meydanda yapayalnız kalmış. Melekler ona niçin ağladığını sormuşlar. “Müslümanlar cennete gitti ben kaldım” demiş. Melekler, “Sen de Cennet’e gitmeyi istiyorsan, evini Yıldırım Bâyezid’e sat” demişler.

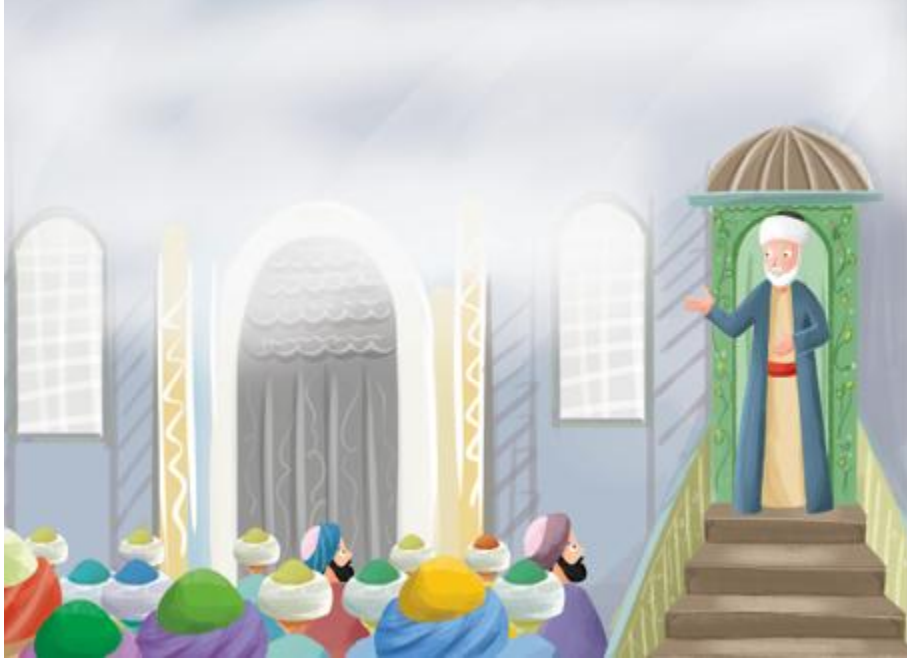
O zaman ihtiyar kadının gönlü olmuş. Evine bakınca onun nûr olduğunu görmüş. Sonra evini satmış ve böylece cami yapılmış.

Caminin yapımı dört yıl sürmüştü. Muhteşem bir cami ortaya çıkmış. Yıldırım Bâyezid, câminin açılışını ve Cuma hutbesini Emir Sultan’a teklif etmiş.

Cuma günü olunca, cami açılışı için bütün halk toplanmış. Emir Sultan, hutbe için Somuncu Baba'ya işâret etmiş. Somuncu Baba, Pâdişâhın emri üzerine minbere doğru yürümüştü. O zamana kadar pazarda ekmek satarak, mânevî büyüklüğünü gizleyen Somuncu Baba, Emîr Sultan'ın yanına gelince; "Ey Emîr'im, niçin beni ele verdiniz?" demiş. O da: "Senden ileride bir âlim göremediğim için öyle yaptım." cevâbını vermiş. Cemâat hayret ederek bu konuşmaları dinliyor, Somuncu Baba'nın hutbesini merakla bekliyormuş. Minbere çıkan Somuncu Baba Cuma hutbesini okumuş. Somuncu Baba'yı insanlar sadece ekmek satan birisi olarak biliyorlarmış. Ancak öyle bir hutbe okumuş ki, Fâtîha sûresini yedi farklı şekilde açıklamış.

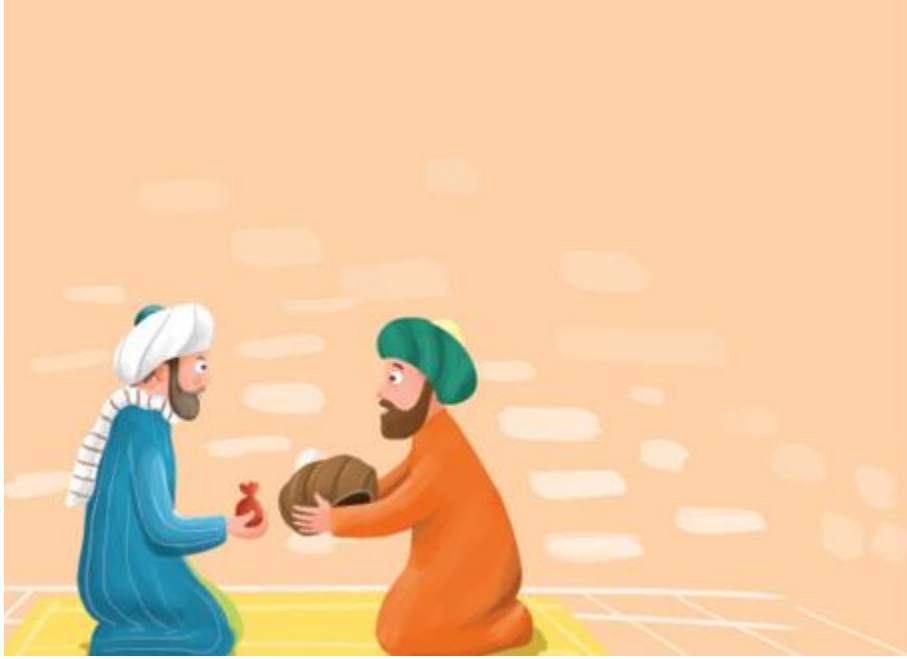
Birinci açıklamayı herkes anlamış, ikinciye bazı kimseler, üçüncüyü, sadece âlimler diğerlerini ise hiç kimse anlayamamış. Bu ilim karşısında ona hayran kalmışlar. Cumadan sonra herkes elini öpmeye çalışmış. Somuncu Baba aynı anda caminin üç kapısından çıkmış. İnsanlar bunu ancak birbirleri ile tartışırken anlamışlar.

Bir kısmı “Şu kapıdan çıktı, biz elini öptük” derken bir kısmı başka kapıyı göstermiş. İşte bunlar da Emir Sultan’ın isteği ile olmuş. Somuncu Baba’nın büyüklüğü anlaşılınca, şöhretten kaçınmak için Emir Sultan ile vedalaşarak şehirden ayrılmış. Ortasında şadırvanı bulunan Bursa Ulu Câmiî o günden beri yüzbinlerce insan tarafından ziyaret edilir olmuş. Hasan:

- Anne anlattıkların çok güzel. Başka hatırası var mı?
- Çok hatıraları var, ancak bir ikisini daha anlatabilirim.
- Onları da dinleyelim.
- Bir gün Emir Sultan’ı ziyârete gelen tüccarın biri, ona sarık hediye etmiş. O da tüccara bereket niyetiyle bir miktar para vermiş. Tüccar çarşıda gezerken, pahalı bir elmas görünce onu almak istemiş. Bu elmas o günün şartlarında büyük bir para olan otuz bin lira ediyormuş. Tüccar o kadar parası olmadığı için üzölmüş. Neden sonra paralarını saymak gelmiş aklına. Sayınca daha fazla parası olduğunu hayretle görmüş ve Emir Sultan’ın verdiği paralarla bereketlendiğini anlamış. Hemen elması satın almış. Aynı gün elması satılığa çıkarmış. Bir adam onu yüz otuz bin liraya satın almış. Tüccar bütün bu yaşadıklarının Emir

Sultan hazretlerinin bereketiyle olduğunu düşünmüş. O mübârek zâtın hizmetlerini daha iyi yürütmesi için, güzel bir dergâh yaptırmış. Zeynep merakla sordu:

— Dergâh nedir anne?

— Kızım tarikatın başında bulunan şeyh efendi ve müridlerinin kaldığı çok özel yapıları olan binâlardır. Bu binâlarda şeyh efendi insanlara sohbet yaparak, zikir meclisleri düzenleyerek onları yetiştirir.

Emir Sultan, bu dergâhta yetiştirdiği birçok insanın Allah yolunda ilerlemesini sağlamıştır. Size bir hatırasını daha anlatayım. Emîr Sultan, bir gün Ali isimli iyi yetişmiş bir talebesini Balıkesir'e göndermek istemiş. Hasan:

— Niçin anne? diye sordu.

— Orada bir hoca varmış. İnsanlara din hakkında bazı yanlış bilgiler aktarıyormuş. Rasûlüllah aleyhisselâtu vesselâm Efendimiz'in hadislerine uygun olmayan bu fikirlerini, etrafa yaymaya çalışıyormuş. Emir Sultan da, onu doğru yola davet etmek ve uyarmak istemiş.

Çok bilgili, konuşması düzgün ve güzel ahlâklı olan Ali Efendi'yi bu iş için uygun görmüş. Ali Efendi içinden: “Acaba Balıkesir’e gidip-gelinceye kadar vaktimi nasıl geçirsem?” diye geçirmiş.

Allah Teâlâ, Emir Sultan’a onun kalbinden geçeni bildirmiş. O da kalkıp odasına geçmiş, içeriden kendi tesbihi ile dönmüş ve ona uzatarak: “Evlâdım yolculuğun süresince bu tesbihle Allah’ı zikret.” demiş. Ali Efendi buna çok sevinmiş.

— Anne yolculukta tesbih çekmek gerekiyor mu?

— Oğlum, yolculuğa çıkarken, Peygamberimiz’in okuduğu sûreler ve duâlar var. Önce onları okumalı, kalan vakitleri de boşa harcamak yerine, Kur’an okumak, salavât, tevhid ve Allah’ın ismini zikir gibi tesbihlerle değerlendirmeli... Tıpkı Emir Sultan’ın tavsiyesi gibi. Ali Efendi yolculuktan dönerken Bursa’ya yaklaştığında, Emir Sultan’ın tesbihini bir yerde düşürmüştü. Ne kadar aradıysa da bulamamış. Çâresiz üzgün bir şekilde dergâha gelmiş. Emir Sultan’ı görünce de, göz yaşlarını tutamamış. Zeynep:

— Anladığım kadarıyla, Emir Sultan’ın emânetini geri getiremediği için çok üzölmüş.

— Evet öyle kızım.

— Emir Sultan, hoş geldin evlâdım, neden ağlıyorsun? demiş. Ali Efendi de utanarak:

— Sultânım, emânetinizi yitirdim, diyebilmiş. Emir Sultan:

— Üzülme evlâdım, demiş ve tesbihi cebinden çıkarmış. Düşürdüğü tesbihi şeyhinin elinde gören Ali Efendi, çok rahatlamış. Emir Sultan o tesbihi Ali Efendi'ye hediye etmiş.

Bir diğer hatırası da çocuklarla ilgili. Bir gün Hacı Bayram Veli onu ziyarete gelmiş. O sırada Emir Sultan'ın evi tamir görüyormuş. Çocuklar evin yakınında bir yerde oynarken, marangozlar büyük bir ağaç parçasını çocuklar tarafına düşürmüşler. Olanları takip eden Emir Sultan, içinden Allah'a yalvarmış. Ağaç parçası bir süre havada kalmış. Hacı Bayram Veli bu olaya şahid olmuş. Emir Sultan, Hacı Bayram Veli'ye: "Çocuklar ezilmesinler diye böyle yaptık" demiş. O sırada ağaç parçasını fark eden çocuklar, kaçışmaya başlamış. Ağaç parçası da yere düşmüş.

— Gerçekten güzel anne. Benim aklıma, Kur'an'daki Hızır kıssası geldi. O da yetim çocukların hazinesi ortaya çıkmasını diye duvarlarını yapmış.

— Evet, Allah'ın sevgili kulları her asırda var. Ve benzer olaylar onların eliyle gerçekleşir. Emir Sultan da tıpkı Hz.

Hızır gibi, manevi ilim sahibi. Onun için bu tür olağanüstü şeyler meydana gelebilir.

Zeynep sordu:

— Emir Sultan hangi padişahlar döneminde yaşamış anne?

— Yıldırım Bâyezid, Çelebi Mehmed ve II. Murad dönemlerini görmüş. Kayınbabası Yıldırım Bâyezid gibi, II. Murad da ona çok saygı göstermiş. II. Murad, İstanbul'u almak ve Peygamberimiz'in "İstanbul'u fetheden komutan ne güzel komutan" şeklinde müjdelediği komutan olmak istiyormuş. Bu sebeple bütün hazırlıklarını yapmış. Olayları heyecanla takip eden Emir Sultan da, Efendimiz'in müjdesine ermek için hazırlığa başlamış. O zamanlar elli dört yaşındaymış. İstanbul kuşatması için dervişlerinden savaşılabilecek olanları seçmiş. Tam beşyüz dervişle silahlarını kuşanıp pâdişâhın ordugâhına gelmiş. Onun dervişleriyle cihada katılması, pâdişâh ve askerlerini çok etkilemiş. Onlara büyük bir moral kaynağı olmuş. Osmanlı ordusu 1422 yılında İstanbul'u kuşatmış. 24 Ağustos Pazartesi günü, öğleden bir saat sonrası, hücum vakti olarak belirlenmiş. Emir Sultan hazretleri kılıç ve kalkanıya en önde, dervişleri de hemen onun ardında yerlerini almışlar. Osmanlı ordusunun en önünde onlar varmış. Askerlerin çok saygı duydukları Emir Sultan Hazretleri'nin başta olması, onlara büyük cesaret veriyormuş. Surlara yaklaşıp ilk kılıç çeken Emir Sultan olmuş. Kılıcını üç kez sallayarak "Allah! Allah!" nidâlarıyla hücûma geçince, askerler de büyük bir coşkuyla taarruza kalkmışlar. Kuşatma bütün şiddetiyle dört ay kadar sürmüş.

Güçlerinin tükendiğini gören Bizans imparatoru bir hileye başvurmuş. Sultan II. Murad'a karşı, kardeşini kışkırtarak iç isyan çıkmasını sağlamış. Sultan II. Murad ordusunu geri çekmek zorunda kalmış. Anadolu'ya geçerek isyancıları cezalandırmış.

Emir Sultan, İstanbul kuşatmasından yedi yıl sonra, 1429 yılında çok sevdiği Allah Teâlâ'ya kavuşmuş.

Cenâze namazını, o sırada Bursa'ya gelen Ankara'nın mânevî büyüğü, Hacı Bayram Velî hazretleri kıldırmış. Emir Sultan'dan sonra mânevi görevi, yetiştirdiği zâtlardan Hasan Hoca devam ettirmiş. Vefatından sonra gelen Osmanlı pâdişahları, Emir Sultan'a saygılı olmayı sürdürmüşler. Bursa'ya geldiklerinde türbesini ziyaret etmeden gitmemişler. Bildiğin kadarıyla sultan II. Bayezid, Emîr Sultan'ın sandukasının örtüsü altına girip, uzun süre dua etmiş. Meşhur Osmanlı pâdişâhı Yavuz Sultan Selim de Mısır seferine gitmeden önce böyle yapmış. Emîr Sultan'ın sağlığında Bursa'dan uzak yerlerde oturan dervişleri yılda bir defa onu ziyârete gelirlermiş. Kafile halinde yola çıkarlar, Emir Sultan'ı görüp duasını alırlarmış. Bu ziyaretler vefatından sonra da, yüzyıllar boyu devam etmiş. Günümüzde ise her yerden ziyâretçileri gelmektedir. Emir Sultan hakkında çok şiir yazılmış. Son olarak size Emir Sultan döneminde yaşamış, Bursalı Âşık Yûnus adında bir şâirin onun için yazdığı şiirini okuyayım.

*Emir Sultan dervişleri
Tesbih ü senâ işleri*

*Dizilmiş hümâ kuşları
Emir Sultan tepesinde*

----

*Yunus sana candan tutulmuştur özü
Mübârek ravzana hem sürer yüzü
Efendim ceddin Rasüle ulaştır bizi
Yeşil cübbeli Emir Sultan merhaba
Âşık Yunus*

Zeynep ve Hasan anlatılanlardan çok etkilenmişlerdi. O sırada içeriye babaları girdi. Ondan hafta sonu Emir Sultan hazretlerini ziyârete götürmesini istediler. O da bu teklifi seve seve kabul etti.

Hafta sonu birlikte Emir Sultan Hazretleri'ni ziyâret ettiler. Onu büyük bir saygı ile selamladılar. Bir Fâtiha ve onbir İhlâs sûresi okuyup ruhuna hediye ettiler.

SORU-CEVAP

1-Emir Sultan Hazretleri nerede doğmuştur?

- a- Semerkand
- b- Bursa
- c- İstanbul
- d- Buhara

2-Emir Sultan Hazretleri kimin soyundan gelmektedir?

- a- Hazreti Ebubekir
- b- Hazreti Hasan
- c- Hazreti Hüseyin
- d- Hazreti Osman

3-Emir Sultan Hazretleri babasından hangi mesleği öğrenmiştir?

- a- Demirci
- b- Marangoz
- c- Kasap
- d- Çömlekçi

4- Emir Sultan Hazretleri, Rasûlüllah aleyhisselâtü vesselâm'ın sünnetlerini insanlara öğretmek için nereye gitmiştir?

- a- İstanbul
- b- Ankara
- c- Bursa
- d- İzmir

5- Emir Sultan Hazretleri, hangi Osmanlı Padişahı'nın kızı ile evlenmiştir?

- a- Yıldırım Bâyezid
- b- Fatih Sultan Mehmed
- c- IV. Murat
- d- Osman Gazi

6- Hangi caminin açılışı ve ilk cuma hutbesi Emir Sultan Hazretlerine teklif edilmiştir?

- a- Süleymaniye Camii
- b- Ulu Camii
- c- Şehzadebaşı Cami
- d- Emir Sultan Camii

7-Tarikatın başında bulunan şeyh efendi ve müridlerinin kaldığı, ders ve zikir yaptığı yerlere ne ad verilir?

- a- Dershane
- b- Dergah
- c- Medrese
- d- Mektep

8- Emir Sultan Hazretleri, II.Murat önderliğinde hangi savaşa katılmıştır?

- a- Niğbolu Savaşı
- b- Bursa Kuşatması
- c- İstanbul Kuşatması
- d- Viyana Kuşatması

9- Emir Sultan Hazretleri, kaç yılında vefat etmiştir?

- a- 1429
- b- 1419
- c- 1426
- d- 1439

10- Emir Sultan Hazretlerinin cenaze namazını kim kıldırılmıştır?

- a- Aziz Mahmud Hüdayi
- b- Hacı Bayram Velî
- c- II. Murat
- d- Abdülkadir Geykani

CEVAP ANAHTARI

- 1) D**
- 2) C**
- 3) D**
- 4) C**
- 5) A**
- 6) B**
- 7) B**
- 8) C**
- 9) A**
- 10) B**